

Missionarissen kijken terug op hun Afrikajaren

door Nico Fassotte

SINT AGATHA • „Ik dacht 'ik ga die blote kindjes daar aankleden'. Maar dat bleek heel naïef te zijn...” Zuster Bep van Grieken lacht uitbundig wanneer ze zich de jaren vijftig herinnert. De periode waarin ze als missiezuster naar Zambia vertrok om het christendom te verspreiden.

De zogeheten 'witte zusters en witte paters' kijken vanaf deze week in het klooster van Sint Agatha met een tentoonstelling terug op 150 jaar missiewerk in Afrika.

Voor veel zusters en paters, voor zover nog in leven,

is de expositie in het Brabantse klooster een grote reünie. Oude verhalen worden opgedist en natuurlijk worden er Afrikaanse liederen gezongen. „Natuurlijk verlang je terug naar die tijd”, zegt overste Piet Buijsrogge (81). Hij werkte twintig jaar in Opper-Volta, het huidige Burkina Faso, en nog zo'n termijn in Tanzania.

Vaak vertrokken de zusters en paters voor vele jaren naar Afrika en soms zelfs voor altijd. „Daar had ik jaren naartoe gewerkt. Het deed wel pijn om Nederland te verlaten, maar het was ook een grote wens. En al snel had je een thuisgevoel, tussen de Europeanen.”

De bedoeling was dat de witte zusters en paters de blijde boodschap zouden verspreiden in 'donker Afrika'. „Maar er was niets, geen enkele asfaltweg; alleen in grote steden waren middel-

bare scholen en misschien ging tien procent van de kinderen naar school. Dus je was er om het christendom te verspreiden, maar je ging vooral aan het werk. Het was heel arm, maar de men-

Zuster Bep van Grieken zou heel graag terug naar Zambia willen, waar ze in de jaren vijftig als missiezuster werkte.

FOTO RIAS IMMINK

sen waren heel gastvrij. Het waren uiteindelijk de mooiste jaren van mijn leven.”

Dat geldt zeker voor zuster Bep van Grieken (87). „Het was heel zinnig wat we daar gedaan hebben. Natuurlijk waren we er om de boodschap van het geloof te brengen. Maar dat deed je voor een groot deel door te zijn wie je was. Door mensen te helpen, dingen voor elkaar te krijgen. Als mensen een ziekenhuis wilden?

Dan zorgde je dat ze zichzelf organiseerden. Dat was de vorm van ontwikkelingshulp die we aanboden. Help jezelf. Of dat zin heeft gehad? Zeker, Afrika heeft zich echt wel ontwikkeld.

Ik zou ook heel graag terug willen naar Zambia. Het blijft een brandend verlangen, voor eeuwig. De mensen hadden bijna niets, maar wat ze hadden, kon je krijgen. Veel minder materialistisch dan in Nederland.”

De tentoonstelling „De Witte Karavaan” over 150 jaar werken en leven van de witte zusters en paters in Afrika opent woensdag in Sint Agatha en duurt tot oktober.